

דנ"פ 1780/16 - גלב גרוזובסקי נגד מדינת ישראל - היועץ המשפטי לממשלה

בבית המשפט העליון

דנ"פ 1780/16

כבוד הנשיאה מ' נאור
גלב גרוזובסקי

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל - היועץ המשפטי לממשלה

המשיבה:

בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון
בע"פ 1210/15 שניתן ביום 16.2.2016 על ידי כבוד
השופטים: ס' גובראן, נ' הנדל וא' שהם
ובקשה לעיכוב ביצוע פסק דין מיום 2.3.2016

בשם המבקש: עו"ד חיים אייזנקוט

החלטה

1. לפניי בקשה לקיים דיון נוסף בפסק-דינו של בית-משפט זה בע"פ 1210/15 גרוזובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה מיום 16.2.2016 (מפיו של השופט א' שהם; ובהסכמתם של השופטים ס' גובראן ונ' הנדל), אשר במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית-המשפט המחוזי להכריז עליו כבר-הסגרה לרוסיה.

2. כנגד המבקש מתנהלת חקירה ברוסיה בחשד לביצוע עבירות מין בשלוש קטינות שטרם מלאו להן 14 שנים. לטענתה של ממשלת רוסיה בוצעו עבירות אלה בשנים 2011 ו-2013 בעת שכיהן המבקש ככומר בקייטנות לילדים.

אורתודוקסיים נוצריים. על רקע האמור הגישה ממשלת רוסיה בקשה להסגרתו של המבקש לתחומה, לצורך העמדתו לדין בגין העברות המתוארות, לפי סעיף 132(4)(B) בחוק העונשין הרוסי. לבקשה צורפו הודעותיהן של הקטינות וחוות-דעת פסיכיאטריות-פסיכולוגיות.

3. בית-המשפט המחוזי ירושלים (השופט הבכיר א' כהן) קיבל ביום 19.1.2015 את הבקשה והכריז על המבקש כבר-הסגרה (תה"ג (מחוזי י-ם) 51872-09-14 היועץ המשפטי לממשלה נ' גרוזובסקי). במסגרת פסק-דינו, דחה בית-המשפט המחוזי את הטענה שלפיה החקירה הפלילית נגד המבקש נפתחה מחמת "מסע רדיפה" המתנהל נגדו וקבע כי אין מניעה - בהיבט של תקנת הציבור - להסגירו לרוסיה. בית-המשפט דחה גם את הטענה כי המבקש לא יזכה ברוסיה למשפט הוגן, בשים לב לכך שהיא נטענה בעלמא ובאופן בלתי מבוסס. מאחר שבחומר הראיות שהוצג הייתה אחיזה לאישומים כנגד המבקש, הכריז עליו בית-המשפט המחוזי כבר-הסגרה.

4. המבקש ערער לבית-משפט זה על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי. בערעור חזר המבקש על הטענה כי הוא נרדף פוליטית וטען, בנוסף לכך, כי הסגרתו לרוסיה נועדה לצורך חקירה בלבד ולא לצורך העמדתו לדין; כי יש לו "אליבי" לחלק מהזמנים שבהם אירעו האירועים הנטענים; וכי נפלו פגמים פורמליים, לשיטתו, בעדויותיהן של הקטינות שבהן נעשו לפי הנטען העברות.

כאמור, הערעור נדחה. בית-משפט זה בחן באופן מעמיק את חומר הראיות שצירפה ממשלת רוסיה לבקשת ההסגרה וקבע כי הוצגה תשתית ראייתית מספקת. טענותיו של המבקש ביחס למהימנותן של העדות וביחס לקיומו של "אליבי" נדחו, תוך שצוין כי המקום להעלאתן הוא בפני בית-המשפט שידון באישומים ברוסיה ולא בפני בית-המשפט בישראל הדן בבקשת ההסגרה. גם הטענה בדבר רדיפה פוליטית נדחתה, תוך שצוין כי "לבד מהעלאת טענות כלליות וסתמיות, לא סיפק [המבקש], הן בפני בית משפט קמא והן בפני בית משפט זה, כל ראיה ממשית, אשר יש בה כדי להצביע על קיומה של רדיפה פוליטית כלפיו." יתר הטענות נדחו אף הן.

5. המבקש הגיש כאמור בקשה לקיים דיון נוסף בעניינו. במקביל לבקשה הגיש המבקש שתי בקשות נוספות. האחת, להארכת מועד להגשת נספחים לבקשה; השנייה, לעיכוב ביצוע פסק-הדין עד להכרעה בבקשתו לדיון נוסף.

לאחר עיון בבקשה לקיומו של דיון נוסף ובפסק-הדין, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אין מקום להמתין להגשת נספחים ואגב כך לעכב את הביצוע, שעה שהבקשה על-פניה אינה מגלה עילה לדיון נוסף.

6. כידוע, בהתאם לסעיף 30(ב) בחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 נועד הליך של דיון נוסף למקרים נדירים שבהם "ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או... מפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה של הלכה שנפסקה." מקרה זה אינו נמנה על מקרים נדירים אלה. בפסק-הדין בעניינו של המבקש לא נקבעה כל הלכה או קביעה עקרונית באשר היא; ולמעשה המבקש עצמו אף לא טען שנקבעה בפסק-הדין הלכה, לא כל שכן הלכה "סותרת" או "מוקשית". יתרה מכך: אף שהבקשה רוויה טענות רבות - משפטיות ועובדתיות כאחד - כל אלה הוצגו באופן בלתי מבוסס. בנסיבות אלה, אין מקום להיעתר לבקשה.

7. ניתן לחלק באופן "גס" את הטענות שהועלו בבקשה לטענות משפטיות "עקרוניות" ולטענות עובדתיות "פרטניות" בעניינו של המבקש. כך, בחלק ה"עקרוני" טען המבקש בין היתר כי בקשתו מעלה את הצורך לקבוע את "תחום אחריותו של המשיב" ולעצב "נורמה אחידה למימוש תכלית ביצועו של חוק ההסגרה" והציג טענות בעיקר ביחס להיבטים פרוצדורליים – כגון נטל ההוכחה וטיב הראיות – בהוכחתם של סייגים להסגרה. בחלק ה"פרטני" – שעסק בנסיבות העובדתיות של המבקש – כלל טענות עובדתיות רבות ובהן ש"מאפייני האישיים" אינם כאלה של עבריין נמלט; שבקשת ההסגרה כנגדו היא "שקרית ביסודה"; שמדינת ישראל יזמה נגדו "הליך נפל". טענות אלה כולן, ללא יוצא מן הכלל, הוצגו באופן בלתי מבוסס ונטענו בעלמא. בדומה, גם טענות שנטענו הן בפני בית-משפט קמא הן בפני בית-משפט זה ואשר עליהן חזר המבקש במסגרת הבקשה שלפניי – כגון ביחס לכך שהחקירה כנגדו נובעת מ"רדיפה פוליטית" ושעומדת לו טענת "אליבי" – הועלו ב"כתורות" ומבלי לבססן. חשוב מכך: בשים לב לכך שטענותיו של המבקש לא הופנו כאמור כלפי קביעה עקרונית כל שהיא בפסק-הדין בעניינו, הרי שאף אם הייתי סבורה כי יש מקום לליבון נוסף בחלק מן הסוגיות שהעלה המבקש – ואיני אומרת שזה הוא המצב – לא הייתה הבקשה שלפניי המסגרת הדיונית המתאימה לכך.

המבקש טען גם בבקשה, בחצי פה, כי אין להסגירו לרוסיה מאחר שהוא צפוי שם לעינויים. ה"ביסוס" שהוצג בעניין זה הוא חוק שהועבר לפי הנטען בחודשים האחרונים ברוסיה ואשר מאפשר חקירה בעינויים. המבקש לא טרח כמובן לציין את שמו של החוק או לצרף נוסח שלו לבקשה. טענות דומות ביחס לכך שהמבקש לא יזכה למשפט הוגן ושזכויותיו תיפגענה הועלו גם במסגרת הערעור ונדחו מאחר שלא הונחה תשתית עובדתית ולו ראשונית לתמיכה בהן. בית-המשפט קבע בהקשר זה כי לא הוצגו כל ראיות המצביעות "על חשש לפגיעה קשה וממשית בתחושת הצדק, המוסר וההגינות, ואף לא ניכר... כי הסגרתו של [המבקש] תהווה משום מעשה התעמרות של ממש בו" (פס' 22). לא ראיתי מקום לשנות ממסקנה זו.

8. סיכומם של דברים: הבקשה שלפניי אינה מגלה עילה לקיומו של דיון נוסף בעניינו של המבקש ודינה להידחות. ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ"ג באדר א' התשע"ו (3.3.2016).

ה נ ש י א ה